

saaledes at der kunde skabes en Række nye, socialt levedygtige Hjem, og nationale Nødvendighed, for at denne store Ejendomsdom ikke længere skulde besiddes af en Slægt, der har vist Uvenskab overfor Danmark gennem lange Tider —, overfor denne Paavisning har vi ment, uden derigennem at ville udtale nogen Tilslutning til den Politik, som maaske har medført, at man maatte gaa denne Vej, at burde stemme for Bevillingen og vil derfor ogsaa gøre det i Dag.

Der findes vedrørende Høffet 2 Bevillinger. Den ene findes under Nr. 1523; den vil vi ligesom den tilsvarende under Finansloven stemme imod, og Motiveringen blev givet under Finanslovbehandlingen. Derimod vil vi stemme for Bevillingen til Kongens Rejse til de tre Lande England, Frankrig og Italien paa Grund af denne Rejsets Karakter af en officiel Statshøflighedsbevisning i Anledning af det store nationale Gode, som var opnaaet for Danmark ved Genforeningen, og ikke mindst, fordi den allerstørste Del af denne Bevilling er anvendt til nødlidende i de tre Lande, som Kongen gæstede. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gjorde opmærksom paa, at i de fremmede Lande havde man opfattet det, som om denne Gave var Udtryk for Kongens Godhed overfor de nødlidende, men nu kom her Regningen. Jeg ved ikke, om dette er rigtigt, men i alt Fald er jo Forholdet — hvilket jeg ikke er i Tvivl om ogsaa er kommet til Udtryk —, at denne Høflighedsbevisning, ogsaa gennem en Gave til nødlidende Invalider i de fremmede Lande, er udøvet paa Statens Vegne, og vi har derfor ogsaa fundet det ganske rigtigt, at det var Staten, som bevilgede Midlerne dertil.

Under Nr. 571 er der paa Indenrigsministeriets Budget optaget en begyndende Bevilling til et teknisk Brændselsudvalg, som det konservative Folkeparti har stillet sig køligt overfor — jeg har ikke helt forstaaet, om det er afgjort afvisende eller blot køligt —, men vi for vort Vedkommende har ment at burde tiltræde denne Bevilling ud fra følgende Synspunkt. Brændselssspørgsmaalet er i Danmark af den største Vigtighed for al Produktion; Spørgsmaalet om Drivkraft her i Landet er af den største Vigtighed for al Produktion. Hvad vi

henter udefra, koster saa uhyre Beløb, at blot et eneste Forsøg, som lykkes, paa at udnytte indenlandske Hjelpekilder i højere Grad vil rigeligt i lang Fremtid dække Udgifterne ved Forsøgene. De Erfaringer, vi i Krigsperioden har gjort, synes ogsaa at tilsige os, at vi ikke bør lade noget uforsøgt for at tilvejebringe den bedst mulige Udnyttelse af vore Brændsels- og Kraftkilder. Ministeren har ment at burde gøre et saadant Forsøg og har givet et Skema for Forsøget. I dette Skema vil vi ikke blande os. Om Maaden er den rette, om Mændene er de rette, skal vi ikke udtale os om. Vi vil kun sige, at naar Ministeren kommer til Rigsdagen og beder om Midler til at iværksætte Forsøg af en saadan Betydning — mulig Betydning for Fremtiden, muligt ogsaa, at der ikke kommer stort ud deraf —, saa mener vi det ikke forsvarligt at nægte ham disse Midler. Derfor har vi givet vor Tilslutning, og vi kan ikke andet end undre os over, at det just er det konservative Folkeparti, som stiller sig køligt deroverfor, da Opfordringen til at iværksætte disse Forsøg er udgaaet fra netop en af de Kilder, hvorfra det konservative Folkeparti ellers øser sin Kraft, nemlig Industrien og Industriraadet.

I Spørgsmaalet om Aabenraa Præsteembede er det ikke det konservative Folkeparti, men Socialdemokratiet, som er traadt udenfor og har erklæret, at de frygter for Konsekvenserne og derfor ikke har kunnet gaa med. Vi for vort Vedkommende har ment, at de særlige Forhold i Aabenraa, saaledes som de er skildrede, og som de har udviklet sig, gør det fuldt berettiget at oprette et tredje Præsteembede. Saa forskelligt kan man altsaa se paa en Sag, at det forekommer os, at der aldeles ingen Konsekvenser er at frygte deraf.

Vi har ogsaa ydet Tilslutning til det rentefrie Laan til en Højskole i Haslev. Det er rigtigt, at denne Højskole bygger paa frivillige Tilskud fra Indre Missions Kreds, og at der derfor kunde opstaa det Spørgsmaal, om dette ikke var en Propagandaskole, som Staten jo i saa Tilfælde i og for sig ikke havde Grund til at yde sit Bidrag til. Men de Oplysninger, som er givne os, fortæller ikke blot om, at der indenfor denne religiøse Retning har været en overmaade stor Offervillighed til at